

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 20.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790486976/facsimile.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

til min Kakkelovn. Det var ganske rigtigt, Hr. Flint kom fra et indre Værelse dengang jeg traadte ind, hjalp mig meget forekommende med hvad jeg bad om, og inviterede mig endogsaa til at blive hos ham, indtil der blev varmt inde hos mig. Jeg modtog Indbydelsen, idet jeg tænkte, at den halve Time, jeg spildte i en aandløs Conversation, dog muligt kunde give et eller andet Udbytte for min Menneskekundskab. Imidlertid opdagede jeg snart, at Flint ikke var uden Kundskaber, men han anvendte disse paa en saa loierlig Maade, at han ofte kom til det modsatte Resultat af hvad den almindelige Mening antager for rigtigt; heller ikke var han istand til at discutere længe over et Thema, eller at drøfte en Gjenstand tilbunds, men han afbrød bestandigt midt i med en aller anden Bemærkning, som gjerne kunde være træffende, men som altid var laant fra en, til min Roes kan jeg sige det, mig ubekjendt Sphære. Jeg ledede tilsidst Talen hen paa den St.-Clairske Familie, men her yttrede han sig forsigtigt, og afbrød mig igjen, idet han pludseligt udraabte:

Det var dumt, at jeg forleden Aften jeg havde et lille Selskab, ikke vidste, at det var Dem, der var bleven min Nabo. De skulde have været med, vi morede os fortræffeligt. Ja, De hørte vel lidt til Stadsen?

Jeg sagde ham reent ud, at jeg ikke havde lukket et Øie den hele Nat. Han lo og sagde:

Men hvorfor Pokker kom De da ikke over? De vidste maaskee ikke at det var mig; men De kan altid være vis paa, at hvor man leer saa godt som vi gjorde det, der tager man det ikke fortrydeligt op, om Nogen kommer selvuden. Rigtignok havde De ingen Dame kunnet faae, thi vi vare lige tre Par; men De kunde dog have moret Dem og gjort Bekjendskab med Pigebørnene for en anden Gangs Skyld; jeg kan forsikke Dem, De skal neppe finde lystigere i hele Byen.

Jeg forklarede ham, at jeg ikke søgte saadant Dameselskab, men kunde ikke undlade at bemærke, hvor høiligen det forundrede mig, at en Mand med hans Dannelse og Kundskaber – man maa jo være fin, naar man siger Folk Ubehageligheder – kunde finde Behag deri; især da han havde Adgang til bedre Familier, hvor han ved et aandeligt Samliv med unge og dannede Damer dog sikkert maatte finde en langt større Tilfredsstillelse for Sind og Hjerte.

De er nok ikke her fra Byen? spurgte han mig.

Jeg fortalte ham at jeg var fra Ribe, men at jeg ved Hjælp af Litera-